

สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

A NOVEL

คราส

อติภพ ภัทรเดชไพศาล

.....

นวนิยายว่าด้วยการหลอมน้ำของความจริง
ทั้งที่ติดตรึง ลบเลือน แปรเปลี่ยน และถูกสร้างขึ้นใหม่

QR18

อติภพ ภัทรเดชไพศาล

ตัวอย่าง

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๕๗

คราส • อติภพ ภัทรเดชไพศาล

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, ธันวาคม ๒๕๕๗

ราคา ๒๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

อติภพ ภัทรเดชไพศาล. คราส. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๗. ๓๓๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๙๕.๙๑๓

ISBN 978 - 974 - 02 - 1365 - 9

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ปิยชนัน สุทวีทรัพย์, ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : กิตติวรรณ เท่งวิเศษ • รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : จุจิรัตน์ ทิมวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ นูนปาน • บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : พัลลภ สามสี
บรรณาธิการพิเศษ : จุฑาพร ปรัชญาประลัย • พิสูจน์อักษร : ชัยรัตน์ เลิศรัตนพร
กราฟิกเลย์เอาต์ : กรวณ เจนกัณณรงค์ • ภาพปก : ตะวัน วัญญา
ศิลปกรรม-ออกแบบปก : ประภาพร ประเสริฐโสภา • ประชาสัมพันธ์ : สุภาชัย สุชาติสุอารม

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

เพื่อบริษัท ห้างสรรพสินค้า โรงเรียน หรือองค์กรการกุศลต่างๆ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๐-๙๐๑๒

สำนักพิมพ์มติชน | www.matichonbook.com

บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๔๐-๕๔๘๘

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองงานเตรียมพิมพ์ บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด

อำเภอปากเกร็ด นนทบุรี ๑๑๑๒๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๔-๒๑๓๓, ๐-๒๕๕๒-๐๕๙๖ โทรสาร ๐-๒๕๕๒-๐๕๙๗

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๔๐-๙๐๑๒

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

๑๒ Tethsabbannurum Rd, Prachanivate ๑, Chatuchak, Bangkok ๑๐๙๐๐ Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมสุขภาพที่ดีของผู้อ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์ทุกคนต่างมีเรื่องราวของตัวเอง ดังเช่น เสือ ไตร
โรส และนพพล ตัวละครหลักที่แยกส่วนบทบาทของตัวเองอย่าง
ชัดเจน แต่ขณะเดียวกันทุกคนก็หล่อมซ้อนอยู่ในประวัติศาสตร์
ของกันและกัน และยังซ้อนทับอยู่ในเรื่องราวที่เกิดขึ้นรายรอบ
บริบทของสังคมที่แต่ละคนใช้ชีวิตอยู่ ซึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อ
กัน สอดประสานกัน หักล้างกัน ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ประหนึ่งเครื่องดนตรีของวงควอดเต็ต ซึ่งหากแยกส่วน
กันก็ยังย่อมเปล่งท่วงทำนองของตัวเองออกมาได้ แต่เมื่อไรก็
ตามทีเครื่องดนตรีทั้งสี่ถูกจัดวางให้เล่นสอดประสานกันก็ย่อม
เกิดสุนทรียะที่ทรงพลังยิ่งขึ้น

อดิภพ ภัทรเดชไพศาล ผู้เขียนนวนิยายเล่มนี้จึงไม่
ต่างจาก “คอมโพเซอร์” หรือผู้เรียบเรียงเพลง ที่เลือกหยิบเอา
เครื่องดนตรีที่ตนเองชื่นชอบมาบรรเลงร่วมกัน

และในความเหลื่อมซ้อนเช่นนี้เอง ผู้เขียนจึงเรียกนวนิยายเล่มนี้ของเขาว่า “คราส”

ซึ่งอาจจะละม้ายคล้ายกับ “จันทรคราส” หรือ “สุริยคราส” ซึ่งเป็นปรากฏการณ์เหลื่อมซ้อนกันของดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ โดยมีดาวเคราะห์โลกอยู่กึ่งกลาง แม้จะโดดเด่นและต่างวงโคจร แต่เมื่อมาบรรจบกันก็ส่งผลให้กลางวันมืดดับ กลางคืนสว่างจ้าได้อย่างน่าพิศวง

หรือแม้เมื่อคลายเคลื่อนจากห่าง ก็ไม่อาจสลายแรงดึงดูดที่มีต่อกัน ส่งผลให้เกิดน้ำขึ้นน้ำลง ลมและอากาศที่สลับสับเปลี่ยนในดวงดาวของกันและกัน

ดังนั้น โฉนดเลยผู้คนจะแยกส่วนจากกันได้เด็ดขาด

สำนักพิมพ์มติชน

บรรณาธิการบันทึก : การเหลื่อมซ้อนความทรงจำ

ตัวอย่าง

บางความทรงจำติดตรึง บางความทรงจำลบล้าง บาง
ความทรงจำถูกแปรเปลี่ยน บางความทรงจำถูกสร้างขึ้นใหม่
บางความทรงจำถูกเรียกขานอย่างน่าเกรงขามว่า ประวัติ
ศาสตร์

“คราส” คือนวนิยายที่ว่าด้วยการเหลื่อมซ้อนของความ
ทรงจำ คำว่า “คราส” ยังพ้องเสียงกับ “คลาด” อย่างน่าพิจารณา
มันทั้งเหลื่อมซ้อนและคลาดเคลื่อน บิดเบือน ปรวนแปร จนแม้
แต่เจ้าของความทรงจำเองก็ยังสับสนต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต

เรื่องราวของแต่ละตัวละคร เริ่มต้นและสิ้นสุดอย่างเป็น
อิสระต่อกัน ไม่เรียงลำดับก่อนหลัง มีเพียงบางส่วนเลี้ยวที่
เหลื่อมซ้อน สนับสนุนและคัดค้าน ส่งเสริมและขัดแย้ง

นี่เป็นนวนิยายในแนวทางที่อดิภพ ภัทรเดชไพศาลทำ

มาตลอด สร้างและซ่อน เหมือนเล่นเกมปริศนาค้นหาความ
หมายกับผู้อ่าน

ในขณะที่เรื่องราวดำเนินไป ในขณะที่เราล่องไหลไปกับ
ชีวิตของตัวละคร ในขณะนั้น...คำถามมากมายเหมือนแสงจ้า
ที่ส่องเข้าตาเรา เราหรีตาเพ่งมอง แล้วเราก็มองเห็นบางอย่าง...
ซ่อนอยู่ด้านหลังแสงอันเจิดจ้านั้น

จรรยาพร ปรีกษ์ประลัย

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

ครุฑ

ตัวอย่าง

เสือ

ครั้งแรกที่ได้ฟังเพลงนี้ เสือรู้สึกทึ่งระคนขบขัน ซึ่งคงเหมือนกับนักดนตรีหลายๆ คนในระยะนั้น

เธอแพร่เชื้อเอดส์ ทุเรศสังคม เสพสมกับเพศเดียวกัน

เพลงพูดถึงโรคเอดส์ จับประเด็นปัจจุบัน

เกลียดตุ๊ด เกลียดตุ๊ด เกลียดตุ๊ด เกลียดตุ๊ด

อุทิศโยกหัวเป็นจังหวะขึ้นลงตามเสียงกระเดื่องกลองชุด

ถ้าเจอเมื่อไรพวกตุ๊ดเนี่ย... มึงตาย...

เสือหัวเราะเบาๆ วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ที่ ๑ กรกฎาคม เป็นวันเกิดครบรอบอายุ ๒๑ ปีของเขา อุทิศไม่รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาแค่แวะมาหาเสือที่หอพัก จำได้ว่าเมื่อวันศุกร์ตอนเลิกเรียน พวกเขานั่งซ้อมกีตาร์อยู่ใต้ตึกคณะด้วยกัน มีอยู่ตอนหนึ่งที่อุทิศพูดถึงเพลงของวงนี้ แต่เสือบอกว่าไม่รู้จัก เสือขังใจว่าจะบอกอุทิศดีหรือเปล่านั้นเป็นวันเกิดของเขา

เสียงโซโลกีตาร์ ไม่ใช่สิ นั่นมันแค่ใช้คันโยกแกว่งเสียงให้
เพี้ยนไปเพี้ยนมาเท่านั้นเอง ที่จริงเทคนิคนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ เสือ
คิดว่าโดยรวมๆ เพลงของวงนี้ก็เกินไปในแบบวง *Sex Pistols*
นั่นเอง เพียงแต่ว่าในเมืองไทยยังไม่เคยมีใครทำ และสิ่งที่ทำให้
เสือตื่นเต้นมากก็คือเนื้อร้องเพลงต่างหาก มันกักขฬะหยาบคาย
และยิงเข้าตรงใจคนในวัยเขาอย่างจัง

เสือนั่งจิกอุทิศได้ราวๆ เดือนกว่าแล้ว อุทิศเล่นกลองและ
เป็นเด็กขี้นกเหมือนกัน (แต่ก่อนปีกว่าเสือ) อุทิศเป็นคนหักเสือ
ตั้งแต่ตอนเข้าแถวอรัญไปลงทะเลเบียน เขาขึ้นภูมิกับเสือตั้งแต่
คำแรก ซึ่งน่าแปลกที่คำพูดหยาบคายของอุทิศไม่ทำให้เสือรู้สึก
ว่าถูกคุกคาม แต่กลับเต็มไปด้วยความเป็นกันเอง ตอนนั้นอุทิศ
ถามเสือเรื่องอะไรสักอย่างเกี่ยวกับการสอบเข้าวิทยาลัย เกี่ยว
กับข้อสอบบางข้อที่ดูแปลกๆ ซึ่งเสือเห็นด้วยกับเขา ในตอน
แรกๆ ดูเสือจะค่อนข้างระแวงระวังและสงวนท่าที แต่พอผ่านไป
ชั่วครู่ ทั้งสองก็พูดคุยกันถุกคอและสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว
“กูจะฆ่ามันงงงง”

อุทิศตะโกนขึ้นพร้อมๆ กับเสียงของนักร้องช่วงจบเพลง
เขานอนหงายอยู่กลางห้องหน้าโทรทัศน์ (ซึ่งปิดเสียงเอาไว้)
เสือมองไปที่จอภาพและเห็นรูปนกฝูงใหญ่กำลังบินอยู่เหนือตึก
รามบ้านช่องจำนวนมาก เขาเอื้อมมือไปหยิบรีโมตและกดปิด
โทรทัศน์ ตอนนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ๆ

อุทิศลุกขึ้นคลานไปที่เครื่องเล่นเทปและกดกรอฟังเพลง
นี้อีกครั้ง ปายวันนั้นทั้งสองคนฟังเพลงเดิมนี้นี้ด้วยกันทั้งหมดห้า

รอบ และใช้เวลาที่เหลือกับเพลงอื่นๆ ในอัลบั้ม หลังจากนั้น
พวกเขาหยิบงานของ *Sex Pistols* ออกมาฟังเทียบกัน

“วิธีร้องแม่งคล้ายๆ กันเลยวะ” อุทิศพูด

“ແ່ງລະ ฟังก็นี่หว่า”

“แต่เนื้อร้องของ *Sex Pistols* มันว่าไงมึงเข้าใจหรือเปล่า
วะ”

“ราชินีจงเจริญไง ธรรมชาติของคนอังกฤษมันมั่ง”

“เพลงอื่นๆ ละ”

“ไม่รู้วะ ฟังไม่ออก ช่างแม่งเหอะ วันนี้ชวนพวกไอ้สุกิน
เหล้าดีมัยวะ”

“มึงมีดิงค์หรือ”

“เออ พ่อเพ็งโอนมา”

แวบหนึ่งนั้นเสียดคิดถึงเตี้ยขึ้นมา เขาคิดว่าคืนนี้ก่อนนอน
เขาควรจะไปคุยกับเตี้ยสักหน่อย วันนี้เป็นวันเกิดของเขา
เขา เตี้ยจำได้แน่ๆ แต่เตี้ยไม่โทรศัพท์มาหาเขาหรอก เขาต้อง
เป็นฝ่ายโทร.ไปเอง

“ร้านไหนดีวะ”

“ร้านเดิมไง ทำรถ เตี้ยวกูโทร.หาไอ้สุก่อน ไม่รู้มันอยู่ห้อง
หรือเปล่า”

ตัวอย่าง

เสื่อหิบบเทปเก่า ๆ ตลับนั้นขึ้นมาจากชั้นวางซีดี นึกเข้าไปในใจที่เมื่อก่อนสมัยเรียนวิทยาลัย เขาลังไคล้กับวงดนตรีนี้มาก เขาลังคำหยาบเถื่อน ดิบ ไร้ชั้นเชิงในทางวรรณศิลป์ขนาดนั้นได้อย่างไรนะ ตอนนั้นเป็นช่วงต้นเดือนพฤษภาคม เมื่อสองสามวันก่อนมีประกาศให้การเลือกตั้งที่ผ่านมาเป็นโมฆะ ซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนข่าวไม่กี่ข่าวที่ทำให้เสื่อรู้สึกสะใจมากในรอบปีนั้น

เสื่อมองรอบ ๆ ห้องด้วยความรู้สึกเคืองคว้างนิดหน่อย เขาพักอยู่ที่นี้มาราวปีครึ่งแล้ว และรู้สึกผูกพันกับห้องนี้ไม่มากนักน้อย ซึ่งเหตุผลอย่างหนึ่งอาจเป็นเพราะเพื่อนบ้านในห้องข้าง ๆ ล้วนแล้วแต่สุขภาพเรียวร้อย ไม่ส่งเสียงดังเหมือนอย่างเพื่อนบ้านในแฟลตที่เขาเคยพักอยู่ก่อนหน้านี้ ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เขายังไม่ได้งานในบริษัทเว็บไซต์ของสุ เพิ่งพ้นตัวจากการถูก

ทำร้ายร่างกายในร้านเหล้า มีโครงเหล็กยึดขากรรไกรที่หักฝังอยู่ในช่องปาก เขาย้อนกลับไปคิดถึงสภาพห้องในแฟลตอึดอัดคับแคบ กันส่วนหลังเป็นห้องน้ำกับห้องครัว พัฒมเพดานเก่าแก่ส่ายไหวและดูเหมือนพร้อมจะตกลงมาทุกเมื่อ เขานึกถึงภาพขณะที่ตนเองเดินขึ้นบันไดหกชั้นขึ้นบนตัวอาคารชั้นแรกถึงขณะที่ด้านหลังโซยกลิ้นคั่นจมูก มีห้องห้องหนึ่งส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง ห้องนั้นอยู่ตรงทางเลี้ยวพอดี เขาไม่เคยเห็นหน้าเจ้าของห้อง กลิ่นนั้นน่าจะเป็นกลิ่นของเสื้อผ้าเครื่องนอนที่หมักหมมเป็นเวลานาน

ผิดกับห้องนี้ ซึ่งที่จริงก็ไม่แน่มันเป็นห้องพักชั้นดี (และยังกระเด็นไปทางชั้นเลวทีเดียว) แต่ทางเดินเข้าออกสะอาดเรียบร้อย ผู้คนที่พักอาศัยส่วนมากทำงานประจำในบริษัทแบบเดียวกับเขา บางห้องก็อยู่กันเป็นครอบครัว แต่ส่วนมากแล้วจะอยู่ตัวคนเดียวมากกว่า เสื้อเลือกอพาร์ทเมนต์แห่งนี้เพราะอยู่ใกล้ที่ทำงาน แต่ตอนนี้เขากำลังจะย้ายไปอีกแห่งหนึ่งที่ยิ่งใกล้เข้าไปอีก อพาร์ทเมนต์แห่งใหม่หรูหราทั้งภายนอกภายใน เสื้อคงไม่มีปัญญาจ่ายค่ามัดจำถ้าไม่ได้เก็บเงินโบนัสเมื่อต้นปีไว้ เขามองออกไปนอกหน้าต่างอย่างใจลอย แวบหนึ่งความคิดกระหวัดไปถึงกิฟต์ หญิงสาวอายุอ่อนกว่าเขาสามปี ผิวขาว ร่าเงาเล็กบอบบาง เค้าหน้าสวยหวานแบบไทยๆ กิฟต์เกิดราศีกันย์ เขารู้จักกับเธอมาพักหนึ่งแล้ว

ภาพวิวคั่นเคยที่นอกหน้าต่างเป็นภาพบางส่วนของต้นพุทรา กิ่งก้านเหยียดยาวปกคลุมด้วยใบเล็กๆ เรียงตัวเป็น

ระเบียบสี่เหลี่ยมผืนผ้า พุทราณียืนต้นอยู่ด้านหลังพาร์ตเมนต์ติดกำแพงและอยู่ใกล้หน้าต่างห้องของเสื้อที่อยู่ชั้นสองจนแทบจะเอื้อมถึง เสื้อซึ่งใจว่าจะใส่เทปม้วนนี้ลงในกล่องขนย้ายไปพาร์ตเมนต์แห่งใหม่ด้วยดีหรือไม่ เขาเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งด้วยความประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อมองกลับไปยังชั้นวางและพบเทปม้วนหนึ่งซ่อนตัวอยู่เบื้องหลัง เทปม้วนนั้นวางราบอยู่บนชั้น เสื้อยื้มออกมาเมื่อจำได้ว่าเป็นเทปบันทึกเสียงเพลงที่วงดนตรีของพวกเขาเคยเล่นกันในผับเมื่อนานมาแล้ว เขาเปิดแอมป์ตาลับหยิบเทปออกมา นึกอยากลองเปิดฟัง แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าทั้งเครื่องเล่นเทปไปแล้ว

วางเทปสองตลับนั้นลงในกล่อง เสื้อคิดถึงฟิสิกส์ มือเบสหัวหน้านวงดนตรีที่เขาเคยเล่นด้วยในช่วงก่อนจะเรียนจบ (ซึ่งเป็นการเรียนจบอย่างค่อนข้างทุลักทุเลโดยใช้เวลาทั้งหมดห้าปี) เขาจำไม่ได้เสียแล้วว่าเขารู้จักกับฟิสิกส์อย่างไร น่าจะเป็นในผับที่เขาเคยเล่นดนตรีอยู่กับวงอุทิศสมัยเรียนนั่นแหละ ผับนั้นเป็นผับเพื่อชีวิตย่านชานเมือง ที่จอดรถเป็นลานดิน เสื้อนึกถึงเสียงร้องสั้นๆ ของนักร้องนำ บ่นพึมพำเนื้อเพลงเก่าซ้ำไปซ้ำมาอย่างน่าเบื่อหน่าย เด็กเสิร์ฟแต่งกายด้วยชุดคาบอยพันทางดูเหมือนพวกตลกคาเฟ่ นั่นเป็นช่วงเวลาที่น่าอึดใจสำหรับเขา ฟิสิกส์เคยมาเกี่ยวที่นั่นกับเพื่อนๆ ช่วงหลังเที่ยงคืน มือคีย์บอร์ดในวงเสื้อเป็นเพื่อนฟิสิกส์

ในวันที่ไม่มีงาน เสื้อแวะไปดูฟิสิกส์เล่นดนตรีที่ผับดังย่านราชเทวีด้วยความรู้สึกซึ้งซมยยกย่อง ฟิสิกส์เล่นเบสเก่งมาก

เขามีท่าที่เรียบๆ ง่าย ๆ ไม่เมามันโยกตัวไปมาแสดงแอ็กชั่นแบบคนอื่น ๆ เสือแทบไม่เชื่อตัวเองว่าในเวลาต่อมาเขาจะได้เล่นกีตาร์ให้วงฟิสิกส์ วงฟิสิกส์เป็นวงดังที่รู้จักกันอย่างดีในหมู่นักเที่ยวกลางคืน ตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่เขาดือกดีใจจนเกือบจะทิ้งการเรียนที่วิทยาลัยในปีสุดท้ายไปแล้ว ดีที่ฟิสิกส์แนะนำไม่ให้เขาทำอย่างนั้น เสือยังมีอยู่ในหน้าอย่างไม่รู้ตัวเมื่อคิดถึงคำเตือนเหล่านั้นในผ้าร็อกที่เต็มไปด้วยผู้คนพลุกพล่าน แสงสีที่วูบวาบแพรวพราวตัดกับความมืด เสียงกลองสองกระเดื่องที่กระแทกสะท้อนเข้าไปในอก ฟองเบียร์สีขาวละเอียด ผู้หญิงในเสื้อยืด กางเกงยีนส์ขาดๆ รองเท้าบู๊ต รอยสัก กำไลข้อมือ ผมหยิก ยาวสลวย ทั้งหมดนั้นอาจพูดได้ว่าเป็นการเกิดใหม่ครั้งที่สองของเสือ หลังความตายในปีก่อนหน้า

“พี่เสือแม่งสุดยอด”

เขามักได้ยินประโยคนั้นบ่อยๆ จากปากสุ เพื่อนร่วมวิทยาลัย ซึ่งถึงจะอยู่ปีเดียวกันแต่อายุน้อยกว่าเสือร่วมสามปี สุเล่นกีตาร์เหมือนกันแต่ฝีมือไม่ค่อยจะเอาไหน ครอบครัวของสุร่ำรวย และดูเหมือนไม่เคียดร้อนว่าเขาจะเรียนจบปริญญาอะไร สุเรียนจบก่อนเสือหนึ่งปี ไปทำงานในบริษัทของพ่ออยู่ร่วมห้าปีก่อนจะแยกมาเปิดบริษัทออกแบบเว็บไซต์แห่งนี้ (ซึ่งก็ตั้งขึ้นด้วยเงินทุนของพ่อเขานั่นเอง)

“ใช้ข้อมือ อย่าเกร็งแขน”

สมัยยังเรียนเสือเคยสอนสุอย่างนั้นหลายครั้ง เพราะ

ปัญหาของสุคือการใช้ข้อมือขวาในการสะบัดปีก ดูเหมือน
สุจะเข้าใจคำพูดของเขาดี แต่ทำไม่ได้ ซึ่งในกรณีแบบนั้นสื่อ
ไม่รู้จะทำอย่างไรเหมือนกัน

สื่อพบสุอย่างบังเอิญในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งช่วง
เดือนพฤษภาคม ปี ๒๕๔๗ ช่วงที่สุกำลังวางแผนจะเปิดบริษัท
ออกแบบเว็บไซต์ และเป็นช่วงที่สื่อเพิ่งโกหกเต๋ยไปว่าจะเรียน
ปริญญาโทต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ตอนนั้นสื่อพักอยู่ใน
แฟลตแคบๆ ที่กล่าวถึงไปแล้วข้างต้น งานของสุคือการสอน
กีตาร์ตามโรงเรียนดนตรีเล็กๆ กระจุกๆ ได้ค่าสอนชั่วโมงละ
สองร้อยบาท (ซึ่งเป็นงานที่เขาเคยมองด้วยความรังเกียจตลอด
มา) สุดีใจมากที่ได้พบกับสื่ออีกครั้ง เขาไม่เปลี่ยนไปเลยแม้
แต่น้อย สูดังงยังเป็นคนสนุกสนานเฮฮา เหมือนไม่เคยรู้จักว่า
ความทุกข์เป็นอย่างไร (อย่างน้อยก็ต่อหน้าสื่อ) คืนนั้นทั้งสอง
คนพากันไปผับร็อกแห่งหนึ่งที่สื่อเคยเล่น สื่อแนะนำให้สุรู้จัก
กับพี่มือกีตาร์วงร็อกชื่อดัง พวกเขานั่งกินเบียร์กันอยู่ที่หน้าผับ
จนตีสอง สุกอบกับสื่อเรื่องบริษัทที่คิดจะเปิด เล่าว่าเขาตั้งใจ
ใช้รูปนกกระดาศเป็นโลโก้ของบริษัท

ห้าเดือนต่อมา สื่อเข้าทำงานในบริษัทเปิดใหม่ของสุ
บางครั้งสื่อก็รู้สึกละอายใจที่สุดที่เขาเข้ามาทำงานในบริษัทด้วย
อย่างง่าย ๆ ทั้งที่เขารู้เรื่องการออกแบบเว็บไซต์อะไรมาก่อน
แม้แต่นิดเดียว สูดังงแนะนำให้สื่อไปซื้อหนังสือเล่มโน้นเล่มนี้มา
อ่าน สื่อเรียนรู้ภาษา html ด้วยตนเอง ซึ่งก็รู้เพียง code ง่ายๆ
เปล่าๆ เบื้องต้น ยังดีที่เขาใช้งาน photoshop เป็น (เพราะ

ความเป็นคนชอบเรื่องศิลปะและภาพถ่ายอยู่แล้ว) เสือจึงสามารถผนวกความรู้สึกสองอย่างเข้าด้วยกัน และใช้งานโปรแกรมเขียนเว็บเพจได้ในระดับหนึ่ง

แต่ในช่วงปีที่ผ่านมา พัฒนาการของการเขียนเว็บก้าวกระโดดอย่างรวดเร็วจนฐานความรู้ของเสือนั้นจะไม่พอเพียงกับการทำความเข้าใจ เสือรู้สึกหงุดหงิดกับเรื่องนี้มาก ยิ่งตอนที่ไปพบลูกค้าแล้วต้องกลั้วพุดคุยในสิ่งที่ตัวเองไม่รู้ ให้ดูเหมือนกับว่าตัวเองรู้ ในเวลาแบบนั้นเสือคิดว่าตัวเองแทบไม่ต่างไปจากพวกสับแปดมงกุฎ แต่เขาจะทำอะไรไปได้มากกว่าการพยายามทำเป็นไม่ใส่ใจกับความรู้ที่ผิดพลาดเหล่านั้นเล่า เสือพยายามคิดเข้าข้างตัวเองว่างานในบริษัทนี้เป็นเพียงงานชั่วคราว เขาจะต้องกลับไปเล่นดนตรีอีก ไม่ใช่สิ เขาจะต้องได้ออกเทป ไม่ต้องออกเป็นวงกับใครก็ได้ ออกโซโลอัลบั้มคนเดียวนี้แหละ เสือปิดกล่องกระดาษใส่ซีดีและของใช้จุกจิกนั้นด้วยเทปกาว ถ้าเพียงแต่เขาจะเริ่มต้นเขียนเพลงอย่างจริงจัง จังๆ เสียที พอคิดขึ้นมาเสือกก็รู้สึกเสียเวลาช่วงที่ตกงานอยู่ว่าทำไมช่วงนั้นเขาไม่ทำงานเพลงเก็บไว้บ้างนะ เอาแต่ติดเล่นเรื่อยๆ เปื่อยๆ ทั้งที่ตอนนั้นมีไอเดียมากมาย แต่เขากลับไม่เคยเก็บมันไว้ เสือสงสัยว่าความคิดเหล่านั้นจะจัดกระจายหายไปไหนเสียหมดแล้ว

เสือนึกถึงตั้ม เพื่อนสมัยมัธยมปลาย เขาใจฉาดตั้มมาตลอดกับเทคนิคฟิงเกอร์ที่ประณีตเฉียบคม ตั้มมีพื้นฐานมา

จากการเล่นกีตาร์คลาสสิก ผิดไปจากเขา เสือสงสัยว่าตั้มจะยังคงเล่นดนตรีอยู่หรือเปล่านั้น

ไอ้กรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร สมเป็นนครมหาธานี

เสียงเพลงนั้นล่องลอยอยู่ในห้วงความทรงจำของเสือ

สวยงามหนักหนายามราตรี

เสือยิ้มที่มุมปากเมื่อคิดถึงยามราตรีของกรุงเทพฯ สมัยที่วงสุนทราภรณ์ร้องเพลงนี้ ซึ่งคงแตกต่างจากยามราตรีที่เขารู้จักในผับไฟสลัว มีผู้หญิงชนิดที่พร้อมจะถลกเสื้อยืดเปิดหน้าอกให้ผู้ชายดูอย่างไม่ยี่หระกับสายตาใครๆ

ช่วงสองสามเดือนนี้เสือหันกลับมาฟังเพลงเก่าๆ โดยอาศัยฟังจากยูทูบ เขาเคยฟังเพลงพวกนี้ตั้งแต่ตอนเด็กๆ ขณะยังไม่เคยเห็นกรุงเทพฯ จากเครื่องเสียงของบ้านข้างๆ ที่ล่องลอยผ่านหน้าต่างห้องนอนของเขาเข้ามา เสือไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ดีๆ เขาจึงรู้สึกโหยหาเสียงเพลงเก่าแก่เหล่านี้ขึ้นมาอีกครั้ง นั่นอาจจะเป็นเพราะงานที่เขาทำก็ได้ การต้องอยู่กับเทคโนโลยีทุกวันอาจทำให้เขารู้สึกชินชาเบื่อหน่ายกับความใหม่และต้องการย้อนหวนกลับไปยังคืนวันเก่าๆ ก็เป็นไปได้กระมัง

แต่เนื้อร้องเพลงเหล่านี้ก็ช่างประณีตบรรจงและเต็มไปด้วยความไพเราะเสียจริง เสือไม่เคยสังเกตถึงสิ่งเหล่านี้มาก่อนเลย สัมผัสนอก สัมผัสใน ถ้อยคำตกสมัย บางทีนั้นอาจนำไปสู่ไอเดียบางอย่างให้กับการทำเพลงของเขาในอนาคตก็เป็นได้

เสือเอนกายลงนั่งกับพื้นพิงข้างเตียง เหยียดขายาวออกไปสุด เขามองขึ้นไปบนผนังห้องและเห็นภาพถ่ายเก่าที่ขยาย